

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 213)

Feb (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 33)

31. ஸத்த்வம் ரஜஸ் தமச்சேதி குணா ஏதே த்ரயோ மதா:
தத்ர ஸத்த்வம் லகு ஜ்ஞேயம் ஸுக ரூபம் அசஞ்சலம்
32. ப்ரகாசோ நாம தத் வருத்திச்சைதந்யோக்த்ரஹணாத்மக:
ரஜோ அபி ச லகு ஜ்ஞேயம் துக்க ரூபம் ச சஞ்சலம்
33. ப்ரவ்ருத்திர்நாம தத் வருத்தி: ஸ்பந்தஹேதுரநச்வர:
தமோ நாம குரு ஜ்ஞேயம் மோஹ ரூபம் அசஞ்சலம்
34. நியமோ நாம தத் வருத்தி: க்வசித் ஸ்வாபந லக்ஷணம்
ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி வ்யோம்னி ச வாஸவ
35. பூதம் ப்ரக்ருதிஜைர் முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத் த்ரிபிர்குணை:
ஏதே சித்தமதிஷ்டாய குணா இந்த்ரியகாஸ்ததா
36. ஸுகம் துக்கம் ததா மோஹம் விஷயஸ்தாச்ச குர்வதே
சரீரேந்த்ரியதாம் யாதா குணா: கர்மாணி குர்வதே
இதி யஸ்ய மதிர்நித்யா ஸ குணாத்யயம் அச்நுதே

பொருள் - ஸத்வம், ராஜஸம், தாமஸம் ஆகிய மூன்றும் முக்குணங்கள் ஆகும். இவற்றில் ஸத்வம் என்பது பாரம் அற்றது (அதாவது ஸத்வ குணம் உள்ளவர்களுடைய மனம் பாரம் அற்று இருக்கும், தங்களுடைய பாரத்தை ஸர்வேச்வரனிடம் ஒப்படைத்திருப்பார்கள் என்று பலவிதமாகக் கொள்ளலாம்), ஆனந்தம் அளிக்கவல்லது, சஞ்சலங்களை உண்டாக்காதது ஆகும். ஸத்வமானது ஞானத்தை ப்ரகாசப்படுத்த (வெளிப்படுத்த) வல்லதாகும். ராஜஸம் என்பது குறைந்த பாரம் கொண்டது, துக்கமயமானது, சஞ்சலத்துடன் கூடியது ஆகும். ராஜஸத்தின் செயல்பாடுகள் அனைத்துவிதமான துடிப்புகளையும்

உண்டாக்கியபடி இருப்பதாகும். தாமஸம் என்பது அதிக சுமையானது, ஞானத்தை மறைக்கும் மோகத்தை உண்டாக்கவல்லதாகும். அசைவற்று உள்ள நிலையைக் கொண்டதாகும். அதன் செயல்பாடு உறக்கத்தை உண்டாக்குவதாகும். வாசவனே! இந்த உலகிலோ, அந்த உலகிலோ, நடுவில் உள்ள பகுதியிலோ, ப்ரக்ருதியின் செயல்பாடாக உள்ள இந்த மூன்று குணங்களுடைய பிடியில் சிக்காமல் எதுவும் இருக்க முடியாது. மனதைத் தங்கள் வசப்படுத்தவல்ல இவை, இந்த்ரியங்கள் மூலமாகத் தங்களுடைய இருப்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. அனைத்து உயிர்களிலும் பரவி நிற்கும் இவை, சுகம் - துக்கம் - மயக்கம் ஆகியவற்றை உண்டாக்குகின்றன. அனைத்து சரீரங்களிலும் இந்த்ரியங்களிலும் நிற்கும் இவை காரணமாக அனைத்து செயல்களும் நடக்கின்றன. இந்த ஞானத்தை எப்போதும் மனதில் நிலைநிறுத்தும் ஒருவன், இவற்றின் பிடிகளிலிருந்து தப்புகிறான்.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் பதினைந்தாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 213)

1-2-23 விசேஷேண பேத வ்யபதேசாப்யாம் ச நேதரௌ

பொருள் - தனித்துக் கூறுவதாலும், வேறுபாட்டினை உரைப்பதாலும், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷர்கள் கூறப்படவில்லை.

ஸித்தாந்தம் - இந்தக் காரணத்தாலும் (இப்போது கூறப்படவுள்ள காரணம்), அக்ஷரம் என்ற பதம் ப்ரதானத்தையோ அல்லது புருஷனையோ (ஜீவாத்மா) குறிக்காது. இந்த இடத்தில், அனைத்து பூதங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளதான அக்ஷரம் என்ற இந்தப் பொருளை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்று விசேஷித்து (தனித்து) உரைக்கப்படுகிறது (அதாவது அக்ஷரத்தை அறிந்து கொண்டால் அதனால் உண்டாகும் அனைத்து பொருள்களையும் அறிந்ததாகும்). மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - அக்ஷரம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானவையாகிய ஜீவாத்மாவை காட்டிலும் உயர்ந்தவன் - என்று அக்ஷரத்தை (ப்ரஹ்மம்) ப்ரதானம் மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகியவற்றிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டப்பட்டது.

இதனை மேலும் விளக்குவோம். முண்டக உபநிஷத் (1-1-1) - ஸ ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸர்வ வித்யா ப்ரதிஷ்டாம் அதர்வாய ஜ்யேஷ்ட புத்ராய ப்ராஹ - நான்முகன் தனது மூத்த புத்திரனாகிய அதர்வனுக்கு, அனைத்து வித்யைகளையும் தன்னில் கொண்டதான ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்தான் - என்ற வரியின் மூலம், அனைத்து வித்யைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள ப்ரஹ்மவித்யை குறித்து கூறப்பட்டது. ஆக ப்ரஹ்மவித்யையில் மற்ற அனைத்து வித்யைகளும் சந்தேகம் இன்றி அடங்கியுள்ளன. இப்படிப்பட்ட மேன்மை மிக்கதும், அனைத்து

வித்யைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதும் ஆகிய இந்த ப்ரஹ்மவித்யை குறித்து நான்முகன், அதர்வன் என்ற பரம்பரையில் வந்த அங்கிரஸ் என்பவர் அறிந்திருந்தார். இப்படிப்பட்டதான இந்த ப்ரஹ்மவித்யையை அறியும் பொருட்டு, முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-3) - ஸௌநகோ ஹ வை மஹாசாலோ அங்கிரஸம் விதிவத் உபஸந்ந: பப்ரச்ச கஸ்மிந்து பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதி - மஹாசாலர் எனப்படும் செளனகர், தகுந்த விதிகளின்படி நடந்து கொண்டு, அங்கிரஸ் என்பவரை அணுகி, “பகவானே! எதனை அறிந்தால் அனைத்தும் உள்ளடங்கிய இந்த ப்ரபஞ்சம் அறியப்பட்டதாகும்?”, என்றார் - என்று கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மவித்யையானது அனைத்து வித்யைகளையும் உள்ளடங்கியது என்பதால், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்று அறிந்தவராக செளநகர், அங்கிரஸ் என்பவரிடம் கேட்டார். இதற்கு முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-4) - தஸ்மை ஸ ஹி உவாச த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹ ஸ்ம யத் ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பரா ச ஏவ அபரா ச - (அங்கிரஸ் ஸௌநகரிடம்) ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள், உயர்ந்த வித்யை மற்றும் தாழ்ந்த வித்யை என்னும் இரண்டு வித்யைகளை உரைக்கிறார்கள் - என்று கூறப்பட்டது. அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அடையவிரும்பும் ஒருவன், இரண்டுவிதமான வித்யைகளை அறிய வேண்டும். ப்ரஹ்மத்தை விஷயமாகக் கொண்ட நேரடியான வித்யை மற்றும் மறைமுகமான வித்யை ஆகிய இரண்டையுமே அறியவேண்டும். இவற்றில் மறைமுகமான ஞானம் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகவும், நேரடியான ஞானம் என்பது ஆழ்ந்த த்யானம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய யோகத்தாலும் அடையப்படுவதாகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 213)

ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் த்வயமே முதன்மையானது என்பதற்கான
காரணம்

மூலம் – இம்மந்த்ரத்திலே விவக்ஷிதமான ஆத்மஸமர்ப்பணம்

ஸர்வோபாதி விநிர்முத்தம் சேஷத்ரஜ்ஞம் ப்ரஹ்மணி ந்யஸேத்

ஏதத் த்யானம் ச யோகச்ச சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித:

இத்யாதிகளாலே ப்ரகரணாந்தரங்களிலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டது. “ஏதத் ஜ்ஞாநம் ச ஜ்ஞேயம் ச” என்று பாடாந்தரம். இச்ச்லோகம் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பண பரமானாலும் இங்கு சொல்லுகிற பரஸமர்ப்பணம், ததநுப்ரவிஷ்டம். இஸ்ஸமர்ப்பணத்துக்கு

நிவேதயீத ஸ்வாத்மாநம் விஷ்ணாவாமலதேஜஸி

ததாத்மா தந்மநா: சாந்த: தத் விஷ்ணோரிதி மந்த்ரத:

என்று வ்யாஸ ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலும் ச்வேதாச்வதராதிகளிலும் சொன்ன மந்த்ரந்தரங்கள் இப்படி சரண்ய சரணாகதி தத் பலங்களை விசதமாகப் ப்ரகாசிப்பியாது. திருமந்த்ரத்திலும் இவை மூன்றும் ஸங்க்ஷிப்தங்கள். ஆகையாலே ப்ராப்ய ப்ராபக விசேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இத் த்வயமே, ப்ரபத்தி மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதானம்.

விளக்கம் – த்வய மந்த்ரத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பது, தசஷ ஸ்ம்ருதி (7-21) - ஸர்வோபாதி விநிர்முத்தம் சேஷத்ரஜ்ஞம் ப்ரஹ்மணி ந்யஸேத் ஏதத்த்யானம் ச யோகச்ச சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித: - அவித்யை போன்றதான அனைத்துவிதமான உபாதிகளும் நீங்கப்பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மத்திடம் அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இதுவே பக்தியோகம் மற்றும் அதன் அங்கமான கர்மயோகமும் ஆகும். மற்ற அனைத்தும் க்ரந்தங்களை (நூல்களை) பெரிதாக்குபவை மட்டுமே ஆகும் - போன்ற வாக்கியங்களால் கொண்டாடப்படுகிறது; இந்த வரியில் உள்ள “சேஷோந்யோ க்ரந்த விஸ்தரித:” என்பதற்குப் பதிலாக, ஏதத் ஜ்ஞாநம் ச ஜ்ஞேயம் ச - இதுவே உண்மையானதும், அடையப்பட வேண்டியதும் ஆகிய ஞானம் ஆகும் - என்றும் படிப்பர். இந்த ச்லோகம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக் கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், நம்முடைய பாரங்களைச் சமர்ப்பித்து நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் என்பதும், இதிலேயே அடங்குகிறது. வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி - நிவேதயீத ஸ்வாத்மாநம் விஷ்ணாவாமலதேஜஸி ததாத்மா தந்மநா: சாந்த: தத் விஷ்ணோரிதி மந்த்ரத: - தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத தேஜஸ் கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவிடம், அவனுடைய சரீரமாக நின்று, அவனிடம் மட்டுமே ஈடுபாடுடைய மனதுடன் கூடியவனாகவும், மற்ற எதிலும் நாட்டம் அற்றவனாகவும் நின்று, தனது ஆத்மாவை “தத் விஷ்ணோ:” என்ற மந்த்ரத்தால் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் (6-18) - யோ ப்ராஹ்மணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்ணோதி தஸ்மை தை ஹ தேவமாத்ம புத்தி ப்ரகாசம் முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே - எந்த ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருநாபியிலிருந்து நான்முகனைப் படைத்து, அவனுக்கு வேதங்கள் மூலமாக மற்ற அனைத்தையும் படைக்கும் திறனை அளித்தானோ, தன்னைக் குறித்த ஞானத்தைத் தனது கருணையால் மலரும்படிச் செய்கிறானோ, அவனை, மோக்ஷத்தை விரும்பும் நான் சரணம் அடைகிறேன் - என்றும் உள்ள வரிகளில், த்வய மந்த்ரம் போன்று, சரணம் புகத்தக்க ஸர்வேச்வரனைக் குறித்தும், சரணாகதி குறித்தும், சரணாகதியால் உண்டாகவல்ல பலன் குறித்து தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. திருமந்த்ரத்தில் கூட இந்த மூன்று விஷயங்கள் குறித்து மிகவும் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டது. ஆகவே அடையப்படவேண்டிய இலக்கு, அடைவதற்கான உபாயம் ஆகிய இரண்டையும்

தெளிவாக உரைக்கின்ற இந்த த்வய மந்த்ரமே, ப்ரபத்திக்கான மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் முதன்மையானது ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 33)

89. இதன் ஒளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனாக்கினவன் நீசனாக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.

அவதாரிகை - வர்ணத்தினுடைய ஒளபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரண முகேந தெளிவிக்கிறார் மேல் (இதினொளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - வர்ணம் என்பது ஜீவாத்மாவுக்கு இயல்பானது அல்ல, அது வந்தேறியதாகும் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஒளபாதிகத்வம் குசிக வம்ச்யனாய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மருஷித்வ காமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை “மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்” என்னும்படி ப்ரஹ்மருஷியாக்கின சக்திமானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாள னாக்குவித்த இசுஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத் தோலாகக் கொண்டு தன்னுடைய தபோ பலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்தபோதே ஸுஸ்பஷ்ட மென்கை. இத்தால், ஒரு சுஷத்ரியன் ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே ப்ரஹ்மருஷிகையாலும், ஒரு சுஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், சுஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மருஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மருஷியாவதுக்கு முன்பே சுஷத்ரிய வேஷம் போய் சண்டாள

வேஷமாய் நிற்கிறவனை, அந்த வேஷந் தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இதன் ஒளபாதிகத்வம்) - வர்ணங்கள் என்பது வாழும்போது நடுவில் வந்து தோன்றியவை என்பது, (ஒரு ராஜா) - குசிக குலத்தில் வந்த அரசனாகிய விச்வாமித்ரன். (தன்னை) - தான் ஒரு ப்ரஹ்மரிஷி ஆகவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு நீண்டகாலம் தவம் செய்த தன்னை. (மறைமுனிவன் ஆக்கினவன்) - பெருமாள் திருமொழி (10-2) - மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ப்ரஹ்மரிஷி ஆக்கிய சக்தி வாய்ந்த வசிஷ்டன். (நீசன் ஆக்குவித்த ராஜாவை)- தனது [வசிஷ்டர்] சொற்களைக் கேட்காமல் தன்னை [வசிஷ்டன்] அவமதித்தான் என்ற காணத்தால், தனது [திரிசங்குவின்] புதல்வர்கள் அளித்த சாபம் காரணமாக மார்பில் அணிந்துள்ள யஜ்ஞோபவீதம் என்பதே வாராகும்படி சண்டாளன் ஆக்கிய இஷ்டவாகு குலத்தில் வந்த திரிசங்கு என்ற அரசனை, (வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து) - அப்படிப்பட்ட வார் என்பதையே யாகத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள உறுப்புத்தோலாகக் கொண்டு விச்வாமித்திரனாகிய தனது தவ வலிமை மூலம் யாகத்தை முடித்து, (ஸ்வர்க்கம் ஏற்றினபோதே தெரியும்) - ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும்படிச் செய்தான். இதன் மூலம், ஷட்த்ரியனாகிய ஒரு அரசன், தனது புண்ணிய பலன்கள் காரணமாக அந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோதே ப்ரஹ்மரிஷி ஆனதாலும்; ஷட்த்ரியனாகிய திரிசங்கு என்ற அரசன் தனது பாவ பலன்கள் காரணமாக அந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோதே சண்டாளன் ஆனதாலும்; ஷட்த்ரியனாய் நின்ற விச்வாமித்ரன், தான் ப்ரஹ்மரிஷி ஆவதற்கு முன்பாகவே, ஷட்த்ரியத் தன்மை மறைந்து சண்டாளனாய் நின்ற திரிசங்கு என்ற அரசனை, அப்படிப்பட்ட பிறவியிலேயே யாகம் செய்து ஸ்வர்க்கத்தில் ஏற்றியதாலும் - வர்ணங்கள் என்பது புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் மூலம் வந்து சேர்வதாகும் என்பது தெளிவாகிறது.

90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸ்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆராரமரரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தணர் களேலும் தகர விழுவர்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ரு வைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதே யாம்சங்க ஞுண்டென்னு மிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும் பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அத்பதிக்கும் படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

விளக்கம் - அடுத்து, ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உரைக்கத்தக்கவராகிய ப்ரமாத்ரு என்று கொண்டாடப்படத் தக்கவராகிய, நம்மாழ்வாரின் மேன்மையை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு, ப்ரமாணம் - ப்ரமேயம் - ப்ரமாதா என்றுள்ள மூன்றிலுமே, ஏற்கத்தக்கவையும் உண்டு, தள்ளத்தக்கவையும் உண்டு என்பவற்றை வேறுபடுத்தி உரைத்து, இந்த வேறுபாட்டினைக் குறித்து அறிபவர்கள் அடையும் பேறு இன்னது என்றும், இதனை அறியாமல், பாகவதர்களின் பிறவி குறித்து ஆராய முற்படுபவர்கள் தாழ்ந்த நிலையை அடையும் தன்மை இன்னது என்றும் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்” என்கிறபடியே எல்லா ரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஷீதமுமாயிருக்கும். பகவதவதார விக்ரஹங்களில் வைத்துக் கொண்டு வேதா ப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிக ருசியைக் குலைக்கக்காக “யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:” என்கிறபடியே “கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு” என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்தமுனியான விக்ரஹமும்,

விளக்கம் - (மாவுருவில் கள்ளவேடம்) - திருவாய்மொழி (5-8-2) - எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய் - என்பதற்கு ஏற்ற ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்து ரூபங்களும் இந்த உலகியல் பொருள்களுடனான தொடர்பு அற்றவை என்பதால் கொண்டாடத் தக்கவையாகவும், தனது விருப்பம் காரணமாகவே எடுக்கப்பட்டவையாயும் உள்ளவை ஆகும். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய ரூபங்களில் ஒன்றாக உள்ளதும், வேதங்கள் ப்ரமாணம் அல்ல என்று உபதேசித்து வேத மார்க்கத்தில் உள்ள விருப்பத்தைத் தகர்க்கும் பொருட்டு, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (109-33) - யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த: - கள்ளர்கள்

போன்றே, வேத மார்க்கத்திற்குப் புறம்பான புத்தனும் தள்ளத்தக்கவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (5-10-4) - கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்பவும் கொண்டதும் ஆகிய புத்தமுனி ரூபம் தள்ளத்தக்கது.

வ்யாக்யானம் - பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப் பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் “நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேதமந்த்ரோப்ய வைஷ்ணவ:” என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான “மானிடம் பாடலென்னாவது” என்கிறபடியே சேஷத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்கியங்களும்,

விளக்கம் - (திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவை குறித்து உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதால் கட்டளைப்பட்டுள்ள வேதத்தில், நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேதமந்த்ரோப்ய வைஷ்ணவ: - வேத மந்த்ரமாகவே உள்ளபோதிலும் மஹாவிஷ்ணுவின் தொடர்பு இல்லாத மந்த்ரங்கள் விசேஷமாக எண்ணத்தக்கவை அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றைக் குறித்து எண்ணுவதும் கூடாது என்னும்படியான தோஷம் பொருந்திய பகுதியான, திருவாய்மொழி (3-9-3) - மானிடம் பாடலென்னாவது - என்பதற்கு ஏற்ப கர்மம் காரணமாக உண்டானதும், தொடர்ந்து கர்ம வசப்பட்டதும் ஆகிய மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் குறித்து உரைக்கும் வாக்கியங்கள் தள்ளத்தக்கவையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே” என்று எல்லா வர்ணங்களிலும் பகவத் பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமுமாகிற - ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலு முண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்

விளக்கம் - (ஸர்வ வர்ண சூத்ரத்வம்) - மஹாபாரதம் அச்வமேதிகபர்வம் (118-32) - ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே - பகவானின் அடியார்கள் சூத்திரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்களோடு ஒத்தவர் என்றும் பாகவதர்கள் என்றும் கூறப்படுவர். அனைத்து வர்ணங்களிலும், யார் ஒருவருக்கு பகவத் பக்தி இல்லாமல் உள்ளதோ அவரே சூத்திரர் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அனைத்து வர்ணங்களிலும், பகவானுடைய அடியார்கள் அல்லாதவர் சூத்திரரே ஆவர் [ஆக நான்கு வர்ணங்களிலும், இவ்விதம்

சூத்திரராக உள்ள தன்மை தள்ளத்தக்கது என்று கருத்து]. இப்படியாக ப்ரமேயம், ப்ரமாணம், ப்ரமாதா ஆகியவற்றில் உள்ள தள்ளத்தக்கவற்றைக் குறித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - “காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான்” என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வர்த்திக்கையாலே “காடுவாழ் சாதி” என்கிற கோபஜாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய “காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்” என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்குமழைத்துக் காட்டும்படி பசு மேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும்.

விளக்கம் - (காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்) - நாச்சியார் திருமொழி (12-8) - காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஊருக்குள் உள்ள வீட்டில் வசிக்காமல், பசுக்களுக்குத் தேவையான புல்லும் நீரும் நிறைந்துள்ள காடுகளில் வசிப்பதால், நாச்சியார் திருமொழி (12-8) - காடுவாழ் சாதி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஆயர்குலத்தில், அவர்கள் இனத்தில் ஒருவனாக உள்ளபடி தான் வந்து அவதரித்து நிற்கும் க்ருஷ்ணனுடைய, பெரியாழ்வாழ் திருமொழி (3-3-1) - காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியாழ்வாராகிய தான் அனுபவித்து மற்றவர்களுக்கும் அழைத்துக் காண்பிக்கும்படி உள்ளதான, பசு மேய்த்து வரும்போது காணப்படுவதான அலங்காரத்துடன் கூடிய திருமேனி கொண்டாடத்தக்கது.

வ்யாக்யானம் - “தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு” என்கிறபடியே தக்ஷிண திக் வர்த்தியானது கொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில், “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்” இத்யாதிப்படியே பகவத் ப்ரதிபாதகமானவையும்,

விளக்கம் - (தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி) - பெரியதிருமடல் (6) - தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, தெற்குத் திசையில் நிலைத்து நிற்பதன் காரணமாக “தென்னுரை” என்று கூறப்படுவதான தமிழில் உள்ள ப்ரபந்தங்களை, மத்ஸய புராணம் - ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் - மஹாவிஷ்ணுவின் புகழ்

நிறைந்தவை அல்லாமல் மற்ற பாசுரங்களை பாடுதல் ஆகாது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்துள்ள பாடல்கள் என்பதால் பாடத்தக்கவை.

வ்யாக்யானம் – “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:” என்கிறபடியேச்வபசரில் “பெறர்கரிய நின்ன பாத பத்தியான பாசனம்” என்று ஸ்வயந்தந்தால் பெறுதற்கரிதாயிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற ப்ரமேயாதி த்ரயத்தி லுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் “ஆராரமரர்” என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜநம் வருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும் ஸூரி ஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய், “இலங்குவான் யாவரு மேறுவர்” என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்க,

விளக்கம் – (ச்வபசரில் பக்தி பாசனமும்) –ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதற்கு ஏற்ப நாய் இறைச்சி உண்பவர் என்றாலும், திருச்சந்தவிருத்தம் (100) – பெறர்கரிய நின்ன பாத பத்தியான பாசனம் – என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியால் பெறுவதற்கு மிகவும் கடினமான “ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் மீது கொள்ளும் பக்தி” என்னும் செல்வத்தைப் பெற்றவர்கள் கொண்டாடத்தக்கவர்களே ஆவர். இப்படியாக ப்ரமேயம் தொடக்கமாக உள்ள மூன்றிலும் ஏற்கத்தக்கவற்றைக் குறித்து உரைத்தார். (அறிவார் ஆர் ஆர் அமரர் என்ன ஏற) - இப்படியாக இந்த மூன்றிலும் தள்ளத்தக்கவை மற்றும் கொள்ளத்தக்கவை என்பதில் உள்ள வேறுபாட்டினை அறிபவர்கள், திருவாய்மொழி (10-5-8) – ஆராரமரர் – என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் எப்படிப்பட்ட பிறவியைக் கொண்டிருந்தாலும், எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் கொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பானவர் என்னும் சிறப்பு உடையவர்களாக, திருவாய்மொழி (3-8-11) - இலங்குவான் யாவரு மேறுவர் – என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த ப்ரகாசம் நிறைந்ததான பரமபதத்திற்குச் செல்வர்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசி யறியாதாராய்க் கொண்டு பாகவத ஜந்மநிருபணம் பண்ணுவார் “அமரவோரங்கமாறும்” என்கிற பாட்டில் “ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததீய

ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர் திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக நிருபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பார்களாகில் காலந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே, அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்” என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களே யாகிலும் கர்ம சண்டாளராய் இனியொரு காலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அத:பதிப்பர்களென்கை. “அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத் பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அறியாதார் சாதி அந்தணர்களேலும் தகர விழுவர்) - ப்ரமேயம் என்பதான மூன்றில் உள்ளதும், கீழே உரைக்கப்பட்டதும் ஆகிய வேறுபாட்டினை அறியாமல், பாகவதர்களின் பிறப்பு போன்றவற்றைச் சிலர் ஆராயக்கூடும். அவர்கள், திருமாலை (43) - அமரவோரங்கமாறும் - என்னும் பாசுரத்தில், “வேதங்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் அனைத்து அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்து, அடியார்கள் அனைவரும் கொண்டாடும்படி உயர்ந்தவர்களாகவும், உயர்ந்த பிறவினராயும் சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள், உன்னுடைய திருவடிகளின் தொடர்பு கொண்டவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, அவர்களுடைய பிறவி போன்றவற்றை ஆராய்ந்து நிந்திப்பார்கள் என்றால், வேறு ஏதோ ஒரு காலம் அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு இடம் என்றில்லாமல், அந்த நேரத்திலேயே, அந்த இடத்திலே அவர்கள் சண்டாளர்கள் ஆகிவிடுவர்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உயர்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்றாலும், கர்மசண்டாளர்களாக இனி எந்த ஒரு காலத்திலும் கரையேறும் தகுதி இல்லாத தாழ்ந்த நிலையை அடைவார்கள். ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் - அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத் பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - எனது அடியார்கள் ஒழுக்கத்தை இழந்தவர்கள் என்றாலும், ஞானம் அற்றவர்கள் என்றாலும், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள் என்றாலும், அவர்களைப் பழிப்பவன் அந்தணர்களில் உயர்ந்தவன் என்றபோதிலும், அவன் அந்த நொடியிலே சண்டாளன் ஆகிறான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக, “வீட்டின்ப வித்யாதி” வாக்யந் தொடங்கி, “நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார்” என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத் ஸ்தாபநார்த்தமாக “ம்லேச்சனும் பக்தனானால்” என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்யத்திற் போலே, ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை(75) – வீட்டின்பம் - என்பது தொடங்கி, சூர்ணை (84) – நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார் - என்பது முடிய உள்ளவற்றில், நம்மாழ்வாரின் வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். அந்த வைபவத்தை மேலும் விளக்கும்விதமாகவும், உறுதிபட உரைக்கும் விதமாகவும், சூர்ணை (85) - ம்லேச்சனும் பக்தனானால் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய உள்ளவற்றில், பாகவதர்களுடைய வைபவத்தை விரிவாக அருளிச்செய்தார். மேலும் சூர்ணை (75) - வீட்டின்பம் - என்பதில் அருளிச்செய்தது போன்று, ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் என்பவற்றுடன் சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தையும் கூறி முடிந்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 178)

3-1-8 மாகுணாச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது

மாகுணா ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்

மாகுணா வான்கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்

மாகுணா வுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே

பொருள் - தாழ்ச்சி என்பது ஏதும் இன்றி ஜ்யோதிமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், சுருங்குதல் மற்றும் விரிதல் போன்ற எந்தவிதமான மாற்றங்கள் இன்றியும், சந்தேகம் மற்றும் வேறுபாடு போன்ற தாழ்வுடன் இன்றியும் உள்ளதான ஞானம் கொண்டவனாகவும், அனைத்து பொருள்களையும் நிர்வகிப்பவனாகவும், அந்தப் பொருள்கள் அனைத்தும் உன்னையே அண்டி நிற்கும்படியும் உள்ளவனே! எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்ற ஞானத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டவனும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும் ஆகிய நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், குற்றம் ஏதும் இல்லாதபடி உள்ளதான உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளின் தேஜஸ் குறைவுடன் கூடியதாக ஆகிவிடாதோ?

அவதாரிகை - “கீழ்ப்பாட்டில் - ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்கள் என்றதாய், இப்பாட்டில் - அவன் தனக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்” என்பாரும் உண்டு. “அவனையும் - கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் - உபய பாவநையும் உடைய இவனைப் போலன்றியே, கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவநையே யாயிருப்பான் ஒரு ப்ரஹ்மாவை

உத்ப்ரேஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமாமித்தனை யன்றோ என்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

விளக்கம் - “கடந்த பாசுரத்தில் சிவன் தொடக்கமாக உள்ளவர்கள் ஏத்தமாட்டனர் என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், அப்படிப்பட்ட சிவனுக்கும் தந்தையான நான்முகன் துதித்தால், அதுவும் கூட உனக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும் என்கிறார்”, என்று கூறுபவர்கள் உண்டு. அல்லது, “நான்முகனையும் கடந்த பாசுரத்தில் சேர்த்தே கூறிவிட்டார். நான்முகன் பொதுவாக கர்மத்தை அநுஷ்டானம் செய்தபடியும், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபடியும் இரண்டு நிலைகளில் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட நான்முகனே கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டான். இவன் அல்லாமல், ப்ரஹ்ம உபாஸனை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள நான்முகன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என்றால், அவன் துதித்தாலும் உனக்குத் தாழ்வே வந்து சேரும்”, என்பது ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்வதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாசுணாச் சுடருடம்பாய்) ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையையாய். (மலராது குவியாது) “அரும்பினை அலரை” என்னுபடியாயிருக்கும்; “யுவகுமார:” என்றபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை. “சதைக ரூப ரூபாய” என்கிறபடியே சுஷ்ய வ்ருத்திக ளின்றிக்கே யிருக்கும் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (மாசுணாச் சுடருடம்பாய்)- தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், சுத்தஸத்வமாயும் உள்ளதால் எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்டதான திருமேனி உள்ளவன். (மலராது குவியாது) - இங்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது “மலராது குவியாது” என்பதற்கு இரண்டுவிதமான பொருள் உள்ளது. யௌவனம் மற்றும் கௌமாரம் எப்போது அவனுடம் குடி கொண்டுள்ளது என்பது முதல் பொருள்; வளர்தல் மற்றும் தேய்தல் இன்றி இருந்தல் என்பது இரண்டாவது பொருள். முதல் பொருளுக்கான ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (7-10-1) - அரும்பினை அலரை - என்பதாகும்; இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள “அரும்பு” என்பது கௌமாரம், “அலர்” என்பது யௌவனம் ஆகும். இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் உள்ளது. இதற்கான

ப்ரமாணம் ருக்வேத அஷ்டகம் (2-8-25) -யுவா அகுமாரா: - யுவனாயும், அகுமாரனாயும் உள்ளவன் - என்பதாகும். இதனை - யுவா குமாரா: - யுவனாயும் குமாரனாயும் உள்ளவன் - என்றும் பிரிப்பர். “அகுமாரன்” என்றால் “குமாரன் அல்லன்” என்ற பொருள் வருமோ என்றால், இல்லை; “அகுமார:” என்பதற்கு “ஈஷதர்த்தே நஞ்” என்பதற்கு ஏற்ப, “சிறிது குமாரனாக உள்ளான்” என்று பொருள். அடுத்து இரண்டாவது பொருளை விளக்குகிறார் [வளர்தல், தேய்தல் இன்றி இருத்தல் என்பது இரண்டாவது பொருள் என்று முன்பே கூறப்பட்டது]. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-1) - அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே, ஸதைக ரூப ரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே - தனது ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதமாக ஒரே தன்மையுடன் கூடிய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தேய்தல் மற்றும் வளர்தல் போன்ற மாறுபாடுகள் இன்றி உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாகுணா ஞானமாய்) ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக் கடவதல்லாத ஜ்ஞானத்தை யுடையதாக. “மலராது குவியாது” என்கிறது கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக் கடவது. ஸம்ஸாரிகள் கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்க்ரஹித்த தேஹத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதா பாவமுமில்லை இவன் திருமேனிக்கு; அவர்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு வரக் கடவதான ஸ்வபாவாந்யதா பாவமுமில்லை இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு என்கை.

விளக்கம் - (மாகுணா ஞானமாய்) - எந்த ஒரு காரணத்தாலும் தோஷம் அண்டாதபடியான ஞானம் கொண்டவன். “மலராது குவியாது” என்பதை இரண்டுவிதமாகக் கூட்டவேண்டும். அதாவது “மலராது குவியாது மாகுணாச் சுடருடம்பாய்”, “மலராது குவியாது மாகுணா ஞானமாய்” என்று இரண்டுவிதமாகக் கூட்டவேண்டும். இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய கர்மங்கள் காரணமாகவே அவரவர்களுடைய சரீரங்கள் ஏற்படுகின்றன; ஆகவே அந்தச் சரீரங்களில் தேய்தல் மற்றும் வளர்தல் உண்டாகின்றன. இது போன்று இவனுடைய திருமேனிக்கு இல்லை. மேலும் அவர்களுடைய ஞானம் சுருங்கி மலர்வது போன்றுள்ள நிலையும் இவனுடைய ஞானத்துக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (முழுதுமாய்) அநுக்தமான குணங்களையுடையாய். (முழுதுமாய்) ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலை. (முழுதியன்றாய்) “வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்” என்றதின் அநுவாதமாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. (மாகுணா இத்யாதி) “சதுர்முகாயு:” இத்யாதி. அப்படிப்பட்ட அமரர்கோன் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் அடிக்கழிவு செய்தானாய் விடுமித்தனை. ஆழ்வார்களேயிறே அவனடியறிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார்.

விளக்கம் - (முழுதுமாய்) - கூறப்படாமல் உள்ள மேலும் பல திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன். (முழுதுமாய்) - அனைத்து உலகையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன். (முழுதியன்றாய்) - “முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்” என்றால், கூறியது கூறல் என்னும் தோஷம் உண்டாகுமோ என்ற ஐயத்தை நீக்குகிறார். திருவாய்மொழி (3-1-5) - வரம்பு இன்றி முழுது இயன்றாய் - என்பதை, மேலும் ஒரு காரணத்திற்காக இங்கு மீண்டும் எடுத்துக் கூறுகிறார் என்று கருத்து. அது என்ன? “அனைத்தையும் நிர்வஹிக்கிறாய்” என்று பொருள். (மாகுணா இத்யாதி) - வராஹ புராணத்தில் - சதுர்முகாயுர் யதி கோடி வக்த்ரோ பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸ தே குணாநாமயுத ஏகதேசம் வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத - நான்முகனுடைய ஆயுள் கொண்டவனும், கோடிக்கணக்கான முகம் கொண்டவனும், மிகுந்த தூய்மையான மனம் உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பகுதியையாவது உரைப்பானோ மாட்டானோ என்று அறியவில்லை - என்பது காண்க. இப்படி உள்ளபோது, உன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், உனது திருவடிகளுக்குத் தாழ்வே ஏற்படும். இவ்விதம் உரைத்தால், இவனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து யார்தான் கூறுவார்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருப்பல்லாண்டில் (1) - உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்வார்கள் மட்டுமே அவனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து நன்கு அறிந்து புகழ்வார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - திரோதாந ஹேது இல்லாத ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களையுடையான் ஒரு அமரர்கோனை உண்டாக்குவது, “உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா” என்கைக்கு நிதானம் இது; இவ்வருகில் ப்ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதிகாராவஸாநத்திலே

ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோதாநமுண்டிறே; இவனுக்கு அது இன்றிக்கேயிருப்பது. வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே – அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே கிடக்குமித்தனையிறே. அப்படியிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், ஒரு ஸம்ஸர்க்கத்தால் மாகுணக் கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, “இவனேத்துமளவே இத்திருவடிகள்” என்று மழுங்காதோ? தம்முடைய சேஷத்வாநுரூபமாக, “உன் திருமேனி” என்னாதே “உன பாதம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “மாகுணா வான்கோலத்து அமரர்கோன்” என்பதில் உள்ள “ மாசு” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறலாம். முதலாவது பொருள் - நான்முகன் இரண்டுவிதமான நிலைகளில் இருத்தல், இரண்டாவது பொருள் - நான்முகனுடைய அதிகாரம் முடியும் காலத்தில் ஏற்படும் ஞானச்சுருக்கம். இவற்றில் முதல்விதமான பொருள், அவதாரிகையில் கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பொருளில் இப்போது வ்யாக்யானம் கூறப்படுகிறது. மறதி போன்றதான காரணங்கள் ஏதும் இல்லாத ஞானம் போன்றவற்றை ஆபரணங்களாகக் கொண்ட ஒரு நான்முகனை உருவாக்குவது; இப்படியாக “உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன்” என்றால், அவனுடைய அதிகாரம் முடிவடையும் காலத்தில் ஞானத்திற்கு மறைவு ஏற்படும் அல்லவோ; ஆக அது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் மலர்ந்த ஞானத்துடன் கூடியவனாக அவனை உண்டாக்குவது; ஞானத்தை ஆபரணமாகக் கூறலாமோ என்றால், வழிபட்டு நிற்பதற்கு ஏற்றபடியான கோலமாக உள்ளதால் அதற்கு மிகவும் அவசியமான ஞானத்தை இவ்விதம் கூறலாம்; இவ்விதமாக உண்டாக்கப்பட்ட நான்முகன் உன்னைத் துதித்தால், எந்தவிதமான பொருள்கள் சேர்ந்தாலும் மாசுபடாதபடி உள்ள உனது திருவடிகளுடைய தேஜஸ் என்பது, “இந்த நான்முகன் புகழும்படி மட்டுமே இவன் திருவடிகள் உள்ளனவே”, என்று மழுங்கிவிடும் அல்லவோ? “உனது திருமேனி” என்று கூறாமல், தனது அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றபடி “உனது திருவடி” என்கிறார்.

3-1-9 மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்

தொழுங்காதல் களிற்றளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே

மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்

தொழும்பாயார்க் களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே

பொருள் - மழுங்குதல் இல்லாதபடி கூர்மையான நுனிப்பகுதிகள் கொண்டதான சக்கரத்தாழ்வானைக் காண்பவர் கண்களுக்கு இன்பம் அளிக்கும்விதமாக வலது திருக்கரத்தில் ஏந்தியபடி, எப்போதும் தொழுதபடி உள்ளதால் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருக்கும் கஜேந்த்ரனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கருடனை மிகவும் வேகமாக பறக்கும்படிச் செய்து, கஜேந்த்ரன் முன்பாகத் தோன்றினாயே! இப்படி உள்ளபோது, குறைவற்ற ஞானம் என்பதைக் கருவியாகக் கொண்டு, விசலமான இந்த உலகத்தில் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள அடியார்களுக்கு உதவினால் உனது சிறந்த தேஜஸ் குறையாதோ?

அவதாரிகை - “மேன்மைதானே பேசுவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது?” என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடைய மேன்மை என்பது கூறி வர்ணிக்க முடியாதவிதத்தில் உள்ளது. இருக்கட்டும், உனது எளிமை என்பதாவது அவ்விதம் கூறி முடிக்க இயலும்படி உள்ளதோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மழுங்காத) சத்ரு சரீரங்களிலே படப்பட, சாணையிலே இட்டாற்போலே புகர் பெற்று வாராநிற்குமாயிற்று திருவாழி. மழுங்கக் கடவதன்றியே கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை, “வடிவார் சோதி வலத்துறையும்” என்னும்படியே வலவருகே உடையையாய். (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) கையில் திருவாழி இருந்தது அறிந்திலன்; அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அதை ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாமிறே. ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவாறே தன்னை மறந்தான். நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலே இருந்து துக்க நிவ்ருத்தி பண்ண ஒண்ணாது; தொழுங்காதல் களிறாயிற்று - கையும் திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாயிற்று இவன்.

விளக்கம் - (மழுங்காத) - விரோதிகளுடைய சரீரங்களில் ஒவ்வொருமுறை படும்போதும் சாணைக்கல்லில் இடப்படுவது போன்று அதிக ஒளியும் கூர்மையும் அடைந்து நிற்கும் சக்கரம். மழுங்காமல் இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், எப்போதும் கூர்மையாக உள்ள சக்கரம். இதனைத் திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவார் சோதி வலத்துறையும் - என்பதற்கு ஏற்ப, வலது திருக்கரத்தில் கொண்டவனாய். (நல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே) - “வலத்தையாய்” என்பதும், “புள்ளூர்ந்து” என்பதும், “தோன்றினையே” என்பதுடன் சேர்வதாகும். அதாவது, திருக்கரத்தில் சக்கரம் பிடித்தபடி வந்து தோன்றினான் என்று கருத்து. திருக்கரத்தில் சக்கரம் இருப்பதை இவன் மறந்தான்; இப்படியும் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனுக்கு அந்தச் சக்கரம் குறித்து நினைவு இருந்திருந்தால், தான் உள்ள இடத்திலிருந்தே அதனை ஏவி இருப்பான். ஆனால் கஜேந்தரனுடைய துன்ப ஒலியைக் கேட்ட உடனேயே தன்னையும் மறந்தான். அப்படியே இவனுக்குச் சக்கரம் குறித்த நினைவு இருந்தாலும், தான் இருந்த இடத்திலிருந்தே துக்கத்தை நீக்குவது சரியாகாது என்பதால் ஓடி வந்தான். (தொழுங்காதல் களிறு) - அவனுடைய சக்கரத்தையும், அதனை ஏந்திய திருக்கரத்தையும், அவற்றின் அழகையும் காணவேண்டும் என்று கஜேந்தரன் ஆசையாக இருப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (காதல் களிறு) “சதுர் தந்தி” என்னுமாபலே, காதல் இதுக்கு நிரூபகமாயிருக்கை. (அளிப்பான்) இதன் கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக. (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) ஸங்கல்பத்துக்கு முற்பட்டாயிருந்து திருவடி வேகமிருப்பது; அவன் வேகம் போராமல் அவனையு மிடுக்கிக் கொண்டிறே வந்து விழுந்தது. (தோன்றினையே) இடர் பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினாற்போலே காணும் இருக்கிறது. (மழுங்காத ஞானமே படையாக) “திருவாழியை மறந்தான்” என்கைக்கு, அதிலும் அண்ணிய ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது? அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக் கடவதன்றியே புகர் பெற்று வாரா நின்றள்ள ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநமே கருவியாக, திருநாபீ கமலத்தை அடியாக உடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில். (தொழும்பாயார்க்கு) சேஷரானார்க்கு. (மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு) மழுங்காத ஞானமே படையாக, (அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே) இருந்துவிடத்தே இருந்து ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், “ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையில் அரைகுலையத்

தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்து விழுந்தான்” என்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு இழந்ததேயன்றோ. “மறையாதே” என்ற இதுக்கு “மறையும், மறையும்” என்று சிற்றாட்கொண்டான் வார்த்தை.

விளக்கம் – (காதல் களிறு) - “களிறு = யானை” என்று கூறாமல் “காதல் களிறு” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? ஐராவதத்தை “நான்கு தந்தங்கள் கொண்ட யானை” என்று சிறப்பித்து உரைப்பது போன்று இவரும் உரைத்தார்; அதாவது கஜேந்தரன் இவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பதன் மூலம் “இன்னவன்” என்று நிரூபிக்கும்படி உள்ள தன்மையை உணர்த்துகிறார். (அளிப்பான்) - அதாவது கஜேந்தரனின் துதிக்கையில் இருந்த மலரின் அழகு குறையாமல் தனது திருவடிகளில் அதனைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு நேரில் வந்தான். (புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே) - இவனுடைய ஸங்கல்பம், அதாவது நினைவு, என்பதைக் காட்டிலும் பெரிய திருவடியான கருடன் அதிக வேகம் கொண்டவன் ஆவான். ஆனால் இப்போது அந்தக் கருடனின் வேகமும் போதவில்லை என்று எண்ணியவனாக, அவனையும் தனது திருக்கரத்தில் பிடித்தபடி விரைந்து வந்தான். (தோன்றினையே) - இங்கு உண்டான ஆபத்து தனக்கே வந்தது என்பது போன்று, தான் அங்கு முதலையிடம் அகப்பட்டது போன்று வந்தான். (மழுங்காத ஞானமே படையாக) - சக்கரத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளது அவனுடைய ஸங்கல்பம் அல்லது நினைவு; அப்படிப்பட்ட நினைவு என்பதையும் மறந்து ஓடி வந்தான் என்னும்போது, சக்கரத்தையோ எண்ணுவான்? பலவிதமான செயல்களில் எத்தனை முறை ப்ரயோகித்தாலும் மழுங்கி விடாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான ஸங்கல்பம் என்ற ஞானத்தையே கருவியாகக் கொண்டு. (மலர்) - அவனுடைய திருநாபியில் தோன்றிய தாமரைமலரைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள ஸம்ஸாரத்தில், (தொழும்பாயார்க்கு) - உள்ள உனது அடியார்களுக்கு, (மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு) - இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பம் என்பதையே கொண்டு, இருந்த இடத்திலிருந்தே நீ மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினாய் என்றால், “கஜேந்தரன் முதலையின் பிடியில் சிக்கித் தவித்த மடுவின் கரைக்கு, தலையில் உள்ள கேசம் கலைந்ததும் இடுப்பில் உள்ள வஸ்திரம் மாறியதும் அறியாதபடி ஓடி வந்து விழுந்தான்” என்றுள்ள உனது “ஓடி வந்து காப்பான்” என்ற புகழ் மறைந்துவிடாதோ [அதாவது கஜேந்தரனுக்கு நேரில் வந்த உதவியவன், மற்றவர்க்கு இருந்த இடத்திலிருந்தே உதவினால் தவறாக உரைக்க

வாய்ப்பு உள்ளது? இந்தப் பாசுரத்தினைத் திருவரங்கம் பெரியகோயில் அத்யயன உத்ஸவத்தின்போது அரையர் கூறியவுடன், அங்கிருந்த சிற்றாட்கொண்டான் என்பவர், “மறையும், மறையும்” என்றாராம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 40)

35. நயவேன் ஒரு தெய்வம் நானிலத்தே சில மானிடத்தைப்

புயலே எனக் கவிபோற்றி செய்யேன் பொன் அரங்கமென்னில்

மயலே பெருகும் இராமானுசன் மன்னு மா மலர்த்தாள்

அயரேன் அருவினை என்னை எவ்வாறு இன்று அடர்ப்பதுவே

விளக்கவுரை – எம்பெருமானாரைத் தவிர்த்து மற்றோருவரை நான் பரதேவதையை என்று கூறமாட்டேன், அதனை விரும்பவும் மாட்டேன். மதுரகவியாழ்வார் - தேவு மற்றறியேன் - என்று நம்மாழ்வார் குறித்து இருந்தது போன்றும்; ஸ்வாமி மணவாளமுனிகள் - உன்னை ஒழிய ஒரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி - என்று புகழ்ந்த ஸ்வாமி வடுகநம்பி போன்றும் - நான் இருப்பேன். அனைத்து திசைகளிலும் கடலால் சூழப்பட்ட உலகில் உள்ள க்ஷத்ரன் ஒருவனைக் குறித்து, “நீர் நிலம் என்று வேறுபாடு காணாமல், எங்கும் ஒரே தன்மையுடன் பெய்யும் மழை போன்று குணம் உள்ளவன்”, என்று மற்றவர்களைத் துதிக்கமாட்டேன். “திருவரங்கம்” என்று கூறினாலே போதும் - அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, காதல் வயப்பட்டு நிற்கும் எம்பெருமானாரின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை நான் மறக்க மாட்டேன். இவ்விதம் நான் உள்ளபோது, எம்பெருமானாரின் தொடர்பு உள்ள என்னைக் கர்மங்கள் மற்றும் கர்மவினைகள் எவ்விதம் பாதிக்கும்?

அவதாரிகை - “எம்பெருமானார் உம்மை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்தருளின ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே களித்து அநாதியான கர்மங்கள் என்னை பாதிக்கமாட்டாதென்றீர். நீர் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிற காலமெல்லாம், “நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம” என்கிறபடியே கர்மபலாநுபவமாயன்றோ விருப்பது” என்ன; “தேவதாந்தர பஜநம், அஸேவ்ய ஸேவை தொடக்கமான விருத்த கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலேன்றோ அநாதி கர்மம் மேலேறுகைக்கு அவகாசமுள்ளது. அவற்றை ஸவாஸநமாக விட்டேன், எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் விஸ்மரியாதே வர்த்தித்தேன். இப்படியான பின்பு க்ரூர கர்மங்கள் என்னை வந்து பாதிக்கைக்கு வழியில்லை” என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர், “எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உம்மை எப்பெருமானார் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட அரசபதவியைக் காட்டிலும் மேலான கதி கிட்டியது குறித்து நீவிர் மகிழ்ந்து நிற்கிறீர். எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்கள் உம்மைப் பாதிக்காது என்கிறீர். ஆனால் நீவிர் இந்த உலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள காலம் முடிய - நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம கல்பகோடிசதைரபி - பலன் அனுபவிக்கப்படாத கர்மங்கள், நூறு கோடி கல்பங்கள் கழிந்தாலும் அழிவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப கர்மத்தின் பிடியில் சிக்கியபடி அல்லவோ இருத்தல் வேண்டும்?”, என்றனர். அவர்களிடம் இவர், “மற்ற தேவதைகளை வணங்குதல், தகாதவர்களை வழிபடுதல் போன்றதான தள்ளப்பட்ட பலவற்றையும் இயற்றியபடி இருந்தால் அல்லவோ எல்லையற்ற கர்மம் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி இருக்கும்? ஆனால் நானோ அவற்றை, அதன் வாசனையுடன் கைவிட்டேன். எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை நான் ஒரு நாளும் மறக்காமல் படித்து நின்றேன். இதன் காரணமாகக் கொடுமையான கர்மங்கள் என்னை வந்து பாதிப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நயவேனொரு தெய்வம்) எம்பெருமானாரை யொழிய மற்றொருவரை பரதேவதை யென்று ஆதரிக்கிறேனல்லென். நயவேனென்றது - விரும்பேனென்றபடி. “நாந்யம் வதாமி ந ச்ருணோமி ந சிந்தயாமி, நாந்யம் ஸ்மராமி ந பஜாமி ந ச ஆச்ரயாமி; பக்த்யா த்வதீய சரணாம்புஜமாதரேண ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸ புருஷோத்தம தேஹி தாஸ்யம்” என்றும், “நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே”, “மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே,

ப்ரதம பர்பர்யந்த ஆத்யவஸாயமின்றிக்கே, “குரோரந்யம் ந பாவயேத்”, “தேவுமற்றறியேன்” என்கிறபடியே எம்பெருமானாரை பரதேவதையாக அத்யவஸித்திருந்தே னென்றபடி. “உன்னையொழிய ஒரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி தன்னிலையை என் தனக்கு நீ தந்து எதிராசா எந்நாளும் உன் தனக்கே ஆட்கொள் உகந்து” என்று இது தன்னை ஜீயரும் ப்ரார்த்தித் தருளினாரிறே. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (நயவேனொரு தெய்வம்) - “எம்பெருமானார் அல்லாமல் வேறு யாரையும் நான் உயர்ந்த தெய்வம் என்று கொண்டாடமாட்டேன்” என்று பொருள். பாண்டவகீதை (26) - நாந்யம் வதாமி ந ச்ருணோமி ந சிந்தயாமி, நாந்யம் ஸ்மராமி ந பஜாமி ந ச ஆச்ரயாமி; பக்த்யா த்வதீய சரணாம்புஜமாதரேண ஸ்ரீஸ்ரீநிவாஸ புருஷோத்தம தேஹி தாஸ்யம் - ஸ்ரீநிவாஸா! புருஷோத்தமா! உன்னுடைய திருநாமம் அல்லாமல் நான் வேறு எந்த ஒன்றையும் உச்சரிக்கவில்லை, எதனையும் கேட்பதில்லை, எதனையும் எண்ணுவதில்லை, எதனையும் நினைத்தபடி இருப்பதில்லை; உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் அல்லாமல் எதனையும் வணங்குவதில்லை, எதனையும் அண்டி நிற்பதில்லை; என்னை உனது அடிமையாக ஏற்கவேண்டும் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-1) - நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிறே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-8) - மிக்க ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிறே - என்றும் கூறுவது போன்று, தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை என்று மட்டும் இல்லாமல், குருகீதை - குரோரந்யம் ந பாவயேத் - குரு அல்லாமல் எதனையும் நினைத்தல் ஆகாது - என்றும், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானாரையே உயர்ந்த தெய்வமாக உறுதி செய்துள்ளேன். ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (11) - உன்னையொழிய ஒரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி தன்னிலையை என் தனக்கு நீ தந்து எதிராசா எந்நாளும் உன் தனக்கே ஆட்கொள் உகந்து - எம்பெருமானாரே! உம்மை அல்லாது மற்றொரு பரதேவதையை அறியாமல் இருந்த காரணத்தினால், ஸ்திரமான புகழை வடுகநம்பி அடைந்தார் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட பக்தி நிஷ்டையை நீ எனக்கும் அருள வேண்டும். எப்போதும் நான் உமக்கே அடிமையாக இருக்கும் நிலையை நீயே அருளவேண்டும் - என்று, இந்த நிலையையே ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும்

விண்ணப்பித்தார் அல்லவோ? த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய:
ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - என்பதும் காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நானிலத்தே சில மானிடத்தைப் புயலேயெனக் கவி போற்றி செய்யேன்) “என்னாவில் இன் கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்”, “மானிடம் பாட வந்த கவியேன் அல்லேன்” என்றும், “சேஷாணீ கோண சதாம்ச பாலந கலா தூர்வார கர்வாநல ச்ஷுப்யத் ச்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந் ந மந்யாமஹே” என்றும், “யம் கிஞ்சித் புருஷாதமம் கதி பய க்ராமேசம் அல்பார்த்ததம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே சதுஸ் ஸமுத்ர பரிவேஷ்டிதையான மஹாப்ருதிவியிலே, ஒரு ச்ஷுத்ரனைக் குறித்து ஜல ஸ்த்தல விபாகமற ஸர்வ விஷயத்திலும் வர்ஷிக்கும் வர்ஷுக வலாஹம் போலே யிருப்பா னொருவ னென்று அவனுடைய ஓளதார்யத்தைக் கவிபாடி ப்ரபந்தீகரித்தும், வாசா ஸ்துதித்தும் இப்படி அப்ராப்த்தரை ஸேவியேன். புயல் - மேகம், போற்றுதல் - புகழ்தல். அன்றிக்கே, தாம் சரமபர்வ நிஷ்டராகையாலே, ஸர்வேச்வரனையுங் கூட தேவதாந்தரத்தோ டொக்க அநாதரிக்கக் கணிசித்து, “ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி சிகராலய காளமேகம்” என்று அவரைப்போலே ஸ்துதியாதே, “தேவுமற்றறியேன்”, “குரோரந்யம் ந பாவயேத்” என்கிறபடியே இருக்கக்கடவே னென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (நானிலத்தே சில மானிடத்தைப் புயலேயெனக் கவி போற்றி செய்யேன்) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - என்னாவில் இன் கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் -என்றும், திருவாய்மொழி (3-9-9) - மானிடம் பாட வந்த கவியேன் அல்லேன் - என்றும், வைராக்ய பஞ்சகம் (1) - சேஷாணீ கோண சதாம்ச பாலந கலா தூர்வார கர்வாநல ச்ஷுப்யத் ச்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந் ந மந்யாமஹே - பூமியின் சிறு பகுதியினுடைய நூற்றில் ஒரு சிறிய பாகத்தைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் காரணமாக உண்டான அடக்க இயலாத கர்வம் என்னும் தீயால் மதி கலங்கி நிற்கும் அற்பமான அரசர்களைப் புகழ்ந்து பேசுதலைத் தங்கள் பாக்கியம் என்று எண்ணுபவர்களை நாம் பொருட்படுத்த மாட்டோம் - என்றும், முகுந்தமாலை (28) - யம் கிஞ்சித் புருஷாதமம் கதி பய க்ராமேசம் அல்பார்த்ததம் - சில கிராமங்களுக்கு மட்டுமே தலைவனும், அற்பமான செல்வம் அளிப்பவனும் ஆகிய யாரோ ஒரு தரம் அற்றவனிடம் வேலை தேடி அலைகிறோம் - என்றும் கூறுவதற்கு, ஏற்ப நான்கு பக்கங்களிலும் ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டதான இந்தப்

பரந்த உலகத்தில் உள்ள ஒரு தாழ்ந்தவனைக் குறித்து, “மழையாவது எவ்விதம் நீர் நிலை, கட்டாந்தரை என்று வேறுபாடு காணாமல் பொழிகின்றதோ அது போன்று அனைவருடைய விஷயத்திலும் கார்மேகம் போன்று உள்ளான்” என்பது போன்று அவனுடைய தாராளகுணம் குறித்து கவி பாடி நூல் இயற்றியும், வாக்கு கொண்டு ஸ்துதி பாடியும், புகழ் அடையவேண்டிய தகுதி இல்லாதவனை வணங்கமாட்டேன். புயல் என்றால் மேகம் என்று பொருள். அல்லது இவர் கைங்கர்யத்தில் எல்லைநிலையான ஆசார்ய கைங்கர்யம் என்பதில் நிலைப்பதால், ஸர்வேச்வரனைக் கூட மற்ற தெய்வங்கள் போன்று தள்ளி விட எண்ணியவராக, ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி சிகராலய காளமேகம் – திருவேங்கடமலையில் உள்ள காளமேகம் போன்றவன் - என்று மற்றவர்கள் போன்று துதிக்காமல், குருகீதை – குரோரநயம் ந பாவயேத் – குரு அல்லாமல் எதனையும் நினைத்தல் ஆகாது - என்றும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (2) – தேவு மற்றறியேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இருக்கக் கடவேன் என்கிறார் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி இவ்வளவும் தேவதாந்தரங்களும் நீச மநுஷ்யரும் அப்ராப்தராகையாலே அவர்களை திரஸ்கரித்தும், ப்ராப்த விஷயனான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே பந்தமோசஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவானவனென்னும் ஸம்சயத்தாலே அவனை அநாதரித்தும், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம் பண்ணினீர், ஆனாலும் சிறிது ஆநுகூல்யாசரணமென்று பேரிடலாவதொரு வ்யாஜம் உம்மிடத்திலே யுண்டோ வென்ன, உண்டென்கிறார். அதென்னென்ன, (பொன்னரங்கமென்னில் மயலே பெருகும்) “வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்து ஈண்டி வணங்கும் நல் தேனும் பாலும் கலந்து அன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே” என்கிறபடியே தத்விஷயமான பக்தி, ததீய பர்யந்தமாய், திருவரங்கமென்று யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னாலும் தத் பக்தி பாரவச்சயத்தாலே காதல்மையல் மேன்மேலனப் பெருகி வாராநிற்கும். மையல் – ப்ராந்தி (இராமானுசன்) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய. (மன்னு மாமலர்த்தாள்) இவருடைய திருவடிகளுக்கும், (மன்னு மாமலர்) என்று நித்யமாய் மஹத்தாய் விகஸிதமான புஷ்பத்தைப் போலியாக வருளிச்செய்தது, லோகத்தில் ஸாதாரண புஷ்பத்தை யெடுத்துச் சொல்லிற்றன்று, லோகத்தில் புஷ்பத்துக்கு விகாஸம் செவ்வி குளிர்ந்தி நாற்றந் தொடக்கமானவை ஒரு கால விசேஷத்திலே யுண்டாய் ஒரு கால விசேஷத்திலே யில்லாதே யொழியுமிறே, அப்படியன்றிக்கே யாவதாத்ம

பாவிாய்க் கொண்டிருப்பதாய், விகாஸமும் பரிமளமும் மாறாதே மேன்மேலும் பெருகி வரும்படி அவற்றையுடையதாய், லோகத்தாரையெல்லாம் ஸ்வ வசமாக்கிக் கொள்ளுகைக்கீடான மஹத்வத்தை யுடைத்தானதொரு புஷ்பங் கிடைத்தால் அதை அவர் திருவடிக்கு ஒரு படி போலியாகச் சொல்லலாமென்றபடி.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் இவரிடம், “இவ்விதம் மற்ற தெய்வங்களும், அவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த மனிதர்களும் புகழ்த்தக்கவர் அல்லர் என்பதால் அவர்களை உமது பார்வையில் இருந்து மறைத்துக் கொண்டீர். புகழ்த்தக்கவனும், அடையத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் சுதந்திரமானவன் என்பதால், அவன் ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோசஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணமாகி விடுகிறானோ என்று சந்தேகம் கொண்டு அவனையும் தள்ளுகிறீர். இப்படியாக உமக்கு நன்மை அளிக்காதவர்களைக் கைவிட்டீர். ஆனால் எம்பெருமானார் உம்மைத் தனது திருவடிகளில் சரணம் புகுவதற்கு அனுமதிக்கும்படியான தகுதி அல்லது காரணம் ஏதேனும் ஒன்றாவது உம்மிடம் உண்டோ?”, என்றனர். இதற்கு “உண்டு” என்று விடை அருளிச்செய்கிறார். அது எது என்றால், (பொன்னரங்கமென்னில் மயலே பெருகும்) - பெரியதிருமொழி (5-4-8) – வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்து ஈண்டி வணங்கும் நல் தேனும் பாலும் கலந்து அன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே – என்பதற்கு ஏற்ப திருவரங்கன் மீது கொள்ளும் பக்தியானது அவனுடைய அடியார்கள் முடியச் செல்வதாகவும், “திருவரங்கம்” என்று தற்செயலாக உச்சரித்தாலும் அந்த பக்தி காரணமாக அவனைக் குறித்த அன்பு மேன்மேலும் பெருகியபடி இருக்கும். மையல் என்றால் பித்து. (இராமாநுசன்) - இவ்விதம் உள்ளவரான எம்பெருமானாருடைய. (மன்னு மாமலர்த்தாள்) திருவடிகளுக்கு. (மன்னு மாமலர்) - என்றும் எப்போதும் உள்ளதால், மலர்ந்ததாய், பெரியதாய் உள்ள தாமரை மலரை உதாரணமாக உரைத்தார். இதன் மூலம் இந்த உலகில் உள்ள ஏதோ ஒரு சாதாரண மலரை உரைத்தார் என்று கருதக்கூடாது. காரணம், உலகில் உள்ள மலருக்கு மலர்ச்சி, அழகு, குளிர்ச்சி, நறுமணம் போன்ற பல தன்மைகளும் ஒரு காலகட்டத்தில் இருந்து, மற்றொரு காலகட்டத்தில் இல்லாமல் அழிந்துவிடும். இவ்விதம் அல்லாமல், ஆத்மா என்பது உள்ள காலம் வரை, மலர்ச்சியும் நறுமணமும் மாறாமல் மேன்மேலும் பெருகியபடி உள்ள ஒரு மலரைக் கூறுகிறார். இதன் காரணமாக இந்த மலரானது, உலகில் உள்ள அனைவரையும் தன் வசம் ஈர்த்தபடி உள்ளதான மஹத்வம் கொண்டதாகும். இப்படிப்பட்ட ஒரு

மலர் கிடைத்தால், அதனை மட்டுமே எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளுக்கு உதாரணமாகக் கூறமுடியும்.

வ்யாக்யானம் - (அயரேன்) “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்”, “த்யாயேத் ஜபேத் நமேத் பக்த்யா” என்கிறபடியே அத்திருவடிகளை ஸர்வதா த்யாநம் பண்ணிக் கொண்டு விஸ்மரியேன். அயர்வு - மறப்பு. “யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே தே நாத்மகர்மாபி ஸமாரபந்தே தேஷாம் ஹி கார்யேஷு பவந்தி நாதா: சைப்யாதயோ ராம யதா யயாதே:” என்கிறபடியே என்னுடைய பரத்தையெல்லாம் எம்பெருமானார் பரித்த பின்பு நிர்ப்பரனா யிருக்கிறே னென்று கருத்து. ஆன பின்பு (அருவினை) அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலும் போக்கவரிதாய், அநாதிகாலமே தொடங்கி பண்ணப்பட்ட புண்யபாப ரூப கர்மங்கள் வந்து (என்னை) “யேந யத்ர ச போக்தவ்யம் ஸுகம் வா துக்கமேவ வா ஸ தத்ர ரஜ்வாபத்வை வபலாத் தேவே நநீயதே” என்கிறபடியே இத்தனை நாளும் ஸ்வ ஸ்வ பலங்களை யநுபவிப்பித்து ஸம்ஸாரத்திலே மூட்டினாலும், இப்போது எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுல மாஹாத்மய முடைய என்னை. (இன்று) இப்போது. (எவ்வாறடர்ப்பது) எந்த உபாயத்தாலே பாதிப்பது. “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே, ஸிம்ஹத்தைக் கண்ட சஷுத்ர ம்ருகங்களைப் போலே, கண்டு ஓடிப்போகிற கர்மங்களுக்கு, “சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்கிறபடியே இரு செவி யறியாதபடி போகவேண்டி யிருக்கை யொழிய, என்னை பாதிக்க வழியில்லை யென்றதாய்த்து. “நயவேன் பிறர் பொருளை” என்கிற பாட்டிலே இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதம பர்வ நிஷ்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (அயேரேன்) - குரு பாதாம்புஜம் த்யாயேத் - எப்போதும் குருவின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை த்யானித்தபடி - என்றும், த்யாயேத் ஜபேத் நமேத் பக்த்யா - குருவை எப்போதும் த்யானித்தபடியும், அவருடைய திருநாமத்தை ஜபித்தபடியும், அவரை வணங்கியபடியும் பக்தி செலுத்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தத் திருவடிகளையே எப்போது த்யானித்தபடி மறக்காமல் இருப்பேன். அயர்வு என்றால் மறத்தல் என்று பொருள். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (96-2) - யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே தே நாத்மகர்மாபி ஸமாரபந்தே தேஷாம் ஹி கார்யேஷு பவந்தி நாதா: சைப்யாதயோ ராம யதா யயாதே: - இந்த உலகில் உள்ள யாருக்கு ஸ்வாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளானோ, அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே

காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான செயல்களைச் செய்ய முனைவதில்லை; பலராமா! அவர்களுடைய ரக்ஷகத்திற்குத் தேவையான செயல்களை அவர்களுடைய ஸ்வாமியாகிய ஸர்வேச்வரனே செய்வான்; யயாதிக்குச் சிபி செய்தது போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப, என்னுடைய பாரங்கள் முழுவதையும் எம்பெருமானார் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் நான் பாரம் அற்றவனாக உள்ளேன் என்று கருத்து. இவ்விதம் உள்ளபோது, (அருவினை) - அனுபவித்துக் கழித்தல், ப்ராயச்சித்தம் செய்தல் போன்றவற்றால் கூட விலக்குவதற்கு இயலாதபடி உள்ளதும், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வருவதும், என்னால் செய்யப்பட்டதும் ஆகிய புண்ணிய பாவ வடிவில் உள்ள கர்மங்களும் அவற்றின் பலன்களும் வந்து. (என்னை) - யேந யத்ர ச போக்தவ்யம் ஸுகம் வா துக்கமேவ வா ஸ தத்ர ரஜ்வாபத்வை வபலாத் தேவே நநீயதே - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தனை காலங்கள், தங்கள் தங்கள் பலன்களை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தன; இதனால் என்னை ஸம்ஸாரத்தில் நிலை நிறுத்தின. ஆனால் இப்போது “எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம்” என்பதான அரசகுலத்திற்குள்ள மரியாதையைக் காட்டிலும் அதிகமான மாஹாத்மயம் கொண்ட என்னை. (இன்று) - இப்போது. (எவ்வாறு) - எந்த உபாயம் கொண்டு பாதிக்கும்? பெரிய திருவந்தாதி (54) - வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிங்கத்தைக் கண்டு மற்ற தாழ்ந்த விலங்குகள் ஓடிப் போவது போன்று, என்னுடைய “எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம்” என்பதைக் கண்டு ஓடிப் போகும் கர்மங்களுக்கு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) - சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே - என்பதற்கு ஏற்ப “கர்மங்கள் உள்ளன” என்று இரண்டு காதுகள் கேட்க இயலாதபடி உள்ள தூரத்தில் நிற்பது அல்லாமல், என்னைப் பாதிக்க வேறு வழி ஏதும் இல்லை. இந்தப் பாசுரத்தில் உள்ள இதே பொருளை, முதல் திருவந்தாதியில் (64) - நயவேன் பிறர் பொருளை - என்று ஆழ்வார் உரைத்தார் அல்லவா?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்